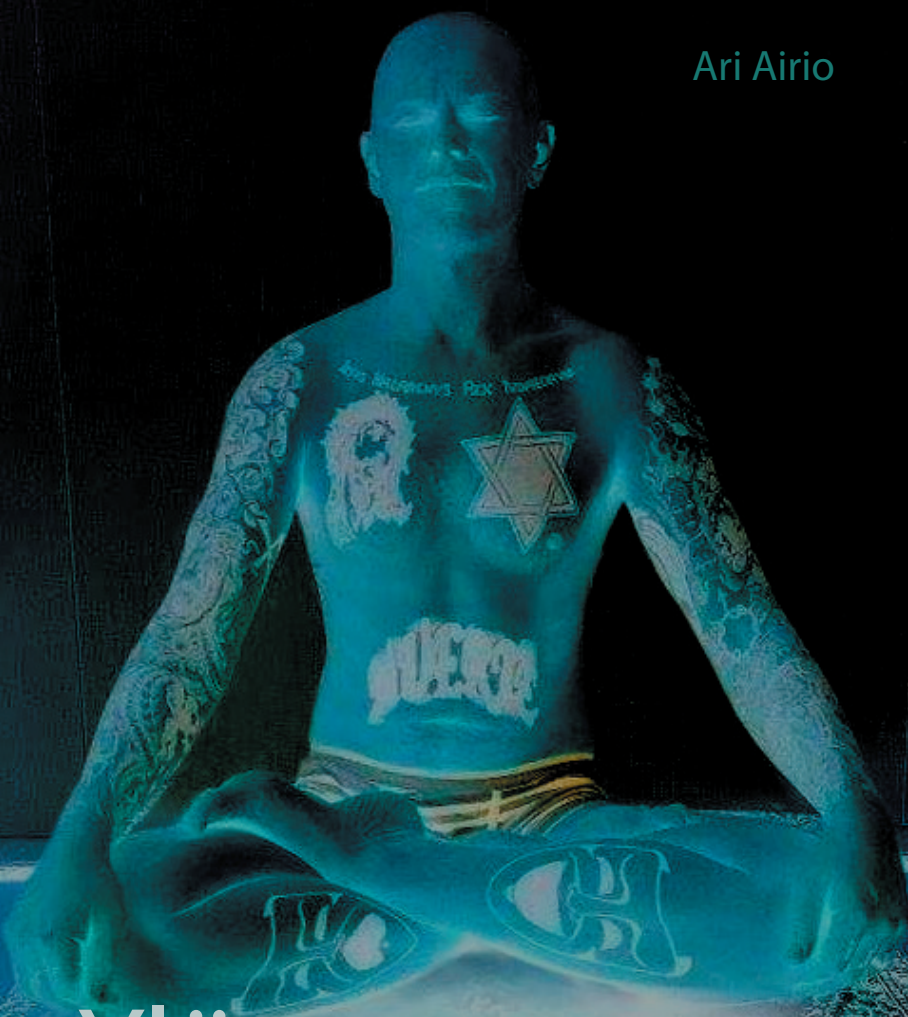

Ari Airio

Ylösnousemus

Ylösnousemus

Ari Airio
Ylösnousemus

© 2020 Airio, Ari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528025207

Vanha mies

lättömän näköinen vanha mies istuu ikkunattomassa huoneessa ja tuijottaa kaukaisuuteen. Hän ei ole sanonut sanaakaan lähes kahteenkymmeneen vuoteen. Mies ei näytä erityisen nuorelta, mutta voisi olla mitä hyvänsä vähän yli kolmenkymmenen ja suunnilleen kahdeksankymmenen väliltä. Lähes kalju päälaki, pitkät maantienväriset hiukset ja osittain harmaantunut parta. Hän istuu pyörätuolissa rennossa, mutta ryhdikkäässä asennossa puettuna pari numeroa liian suuriin harmaisiin sairaalavaatteisiin, jotka saavat hänet näyttämään suorastaan sairaalloisen laihalta. Nenä-mahaletkun lisäksi hänellä näyttäisi olevan ainakin katetri, pyörätuolin yläosassa on kaksi pussia nesteytystä ja ravintoliuosta varten ja istuimen alla kolmas pussi, johon tipahtelee hiljalleen keltaista nestettä.

Miehellä on kasvoillaan tyyni, lähes apaattinen ilme, jossa on kuitenkin häivähdys jotain, joka saa sen näyttämään siltä, että hän saattaisi millä hetkellä hyvänsä revetä itkemään tai nauramaan. Mahdollisesti molempia yhtä aikaa. Ja nimenomaan revetä aivan tottaolisesti, päästäen purkautumaan kaiken sen mitä on pitänyt sisällään kaikki nämä vuodet. Ilmeen ris-tiriitaisuus korostuu silmissä, jotka näyttävät

pintapuolisesti täysin tyyniltä, mutta joiden pinnan alla kipinöi jotain sanoinkuvaamatonta.

Vaikka nuo silmät eivät näytä liikkuvan lainkaan, ne vaikuttavat tuijottavan aina kohti riippumatta siitä mistä kulmasta niitä katsoo, ja ne tuntuvat heijastavan takaisin kaiken sen mitä ei haluaisi itsessään nähdä. Jos silmät ovat sielun peili, tällä miehellä ei näyttäisi olevan sielua. Ei ainakaan sellaista mihin tavallinen kuolevainen pääsisi käsiksi.

Häntä kuulustelemaan ovat saapuneet suojelupoliisin etsivä Sanna Järvikylä ja rikosylikonstaapeli Kari Kinnunen.

Kinnunen on keski-ikäinen ja keskimittainen, hivenen pönäkkä ja vähän harmaantumaan päin. Hänen kasvoillaan on kolmen päivän sängin lisäksi lievästi huvittuneen mieltäväinen ilme.

Reilut puoli vuotta aikaisemmin Kinnusen ex-vaimo, jota kohtaan hänellä oli edelleen sangen lämpimiä tunteita, oli aloittanut seksisuhteen juuri sen puolirikollisen hipinkutaleen kanssa, josta hän oli tätä nimenomaan varoittanut. Hän sattui saamaan asian tietoonsa muutamaa päivää myöhemmin ollessaan tekemässä kotietsintää asuntoon, jossa kasvatettiin kannabista, ja ajatus hänen vaimostaan sellaisessa paikassa sai hänet nostamaan vitutuksen voimalla ja hankalasta asennosta tai viikkoja vaivanneesta kipeästä selästään välittämättä yllättävän painavaksi osoittautunutta kasvatuslaatikkoa, joka sijaitsi asunon kasvihuoneeksi muutetussa kylpyhuoneessa puoleksi vessanpöntön takana.

Kuului terävä napsahdus ja seuraavassa hetkessä hän löysi myös itsensä pöntön takaa täysin kykenemättömänä liikkumaan. Kasvattajat lähtivät maijan perällä putkaan ja hän itse lähti ambulanssilla sairaalaan, josta kotiutuessaan hänellä oli kädessään resepti niille samoille kipulääkkeille, joiden väärinkäytäjiä hän sai paimentaa työssään harva se päivä.

Aika pian Kinnunen alkoi itsekin nappailemaan lääkkeitä myös vitutukseen reilusti enemmän kuin reseptissä luki ja niiden loputtua hän kävi läpi suorastaan helvetilliset vieroitusoireet, mutta luonto ei antanut periksi myöntää että hän oli syönyt niitä enemmän kuin oli määrätty, saati sitten alkaa hankkimaan lisää lääkkeitä laittomasti. Sen sijaan hän makasi selkällä poikki sängyn pohjalla, paleli ja hikoili, konttasi välillä vessaan ripuloimaan ja murtui henkisesti, mutta ei antanut periksi.

Ja saatuaan viimein reseptinsä uusittua, hän alkoi paitsi syömään lääkkeensä suunnilleen niin kuin ne oli määrätty, huomasi myös löytäneensä aivan uudenlaista ymmärrystä muita ihmisiä ja heidän ongelmiaan kohtaan. Neljästä päivää kohti määrätystä 20 mg Oxycontinista hän söi yleensä kolme ja säästi ylimääräiset pahan päivän varalle.

Tänään oli semmoinen kuuden kontin päivä.

Järvikylä puolestaan on reservin vänrikki ja potkunyrkkeilyn Suomenmestari, sataseitsemänkymmentä senttiä rautaista fysiikkaa ja ylivertaista henkistä suorituskyykyä. Hänkin on kokenut oman osansa tappioita ja vastoinikäymisiä, mutta mikään ei ole ollut koskaan edes lähellä murtaa häntä, eikä häneltä irtoa

huumoria, ymmärrystä tai kärsivällisyyttä, kun kyse on kansallisesta turvallisuudesta. Nyt hän oli yrittänyt useamman minuutin ajan tuloksetta saada luotua jonkinlaista keskusteluyhteyttä kuuromykältä vaikuttavan pyörätuolipotilaan kanssa huoneessa, joka muistutti ylisuurta siivouskomeroa, ja hänelle alkoi pikkuhiljaa piisaamaan.

-Vainio, lakatkaa esittämästä ja vastatkaa! Meillä on todistaja, joka kertoo keskustelleensa teidän kanssanne viimeksi muutama päivä sitten. Tässä on kyse koko maailman tulevaisuudesta ja teidän on itsennekin kannalta parempi puhua ennen kuin on liian myöhäistä. Mitä te olette valmistelleet? Protestia? Terrori-iskua?

-...

-Tämä voimala on ratkaisu suurimpaan osaan maailman ongelmista ja on nostanut Suomen koko maailman keskipisteeseen. Maailmankaikkeuden keskipisteeseen. Mitä teillä voi olla sitä vastaan?

-...

Järvikylä ravisteli vanhaa miestä olkapäistä ja tuijotti tätä silmiin, ei edelleenkään minkäänlaista vastausta tai reaktiota.

-Tekisi mieli lyödä avarilla. Sen verran vain, että näkisi säpsähtääkö hän. Tai tökätä neulalla, kai ne ovat jotakin testejä hänelle tehneet? Onhan tämä kyllä aika hyvä alibi, mutta kuka saa päähänsä esittää mykkää hullua?

-Ei tuo taida esittää, Kinnunen sanoi. -Pitäisikö koittaa tarjota sille purkkaa?

-Mitä?

-Mitä se lääkäri sanoi? Ehkä meidän pitää kysellä siltä vielä vähän tarkemmin, Kinnunen ehdotti ja kai-voi kuin kaivoikin taskustaan paketin Juicy Fruitia, jota tarjosi pokkana myös Vainiolle ennen kuin pisti purkan omaan suuhunsa. Järvikylälle hän ei uskaltanut tarjota toista kertaa, tämä oli kieltäytynyt aikaisemmin ja näytti nyt epäilevän, että koko paketti oli mukana ihan vain tätä hetkeä varten. He jättivät Vainion varastoon ja lähtivät tapaamaan psykiatrisen osaston ylilääkäri Risto Kyngästä.

Kyngäs istui toimistossaan ovi auki ja oli kaatanut jo kahvitkin valmiiksi kuppeihin. Hänen johtamansa osasto toimi hoitokodin ja terveystieteiden yhteydessä, ja sen lisäksi, että hän oli sen ylilääkäri, hän oli myös ainoa lääkäri. Voimalaprojekti oli pelastanut osaston viime metreillä lakkautusuhan alta, koska kunnanhallitus oli halunnut ehdottomasti säilyttää paikan johon pahimmat kylähullut sai tarvittaessa pikaisesti säilöön.

Ja rehellisyyden nimissä oli todettava, että niitä tällä kylällä riitti enemmän kuin omiksi tarpeiksi. Joku vääräleuka oli osaston kohtaloa pohdittaessa ehdottanut, että rakennettaisiin vain korkea aita koko kylän ympärille, ja vaikka Kyngäs pitikin tuota ehdotusta karkeana liioitteluna, oli hänen myönnettävä, että piili siinä kuitenkin totuuden siemen. Mutta eikö tuo nyt pitänyt paikkaansa kaikkien pienten paikkakuntien kohdalla, ja miksei vähän isompienkin.

Tarkemmin ajateltuna hän ei ollut tainnut koskaan tavata yhtään aivan täysipäistä ihmistä, lieneekö semmoista ollut edes olemassa. Nuokin kaksi kuulustelemassa katatoonikkoa siivousvälinevarastossa. Mahtaa siinä tuntea itsensä fiksuksi. Eivät sentään tuon pidemmäksi aikaa jääneet.

-Minä melkein arvasin, ettette te siellä montaa minuuttia ole. Kyllä teitä on kusetettu, ei kukaan istu muuten vain 18 vuotta tuppisuuna pyörätuolissa.

-18 vuotta? Miksi te ette sanoneet, että niin kauan? Järvikylä kysyi silminnähden turhautuneena. -Me olettimme, että hän on aloittanut aivan vasta tuon mykkäkoulun.

-Ette te kysyneet. Käskitte puhelimessa viedä sen äkkiä erilleen muista ihmisistä ja marssitte suoraan kuulustelemaan, vaikka minä sanoin, ettei siitä ole mitään hyötyä. Piti lykätä se sinne varastoon, kun ei meillä ole täällä kuin yksi eristyshuone ja se oli jo käytössä.

-Mikä häntä sitten vaivaa? Meillä on terrorismilakien nojalla oikeus saada kaikki potilastiedot, eli teidän ei tarvitse suotta huolehtia vaitiolovelvollisuudesta.

-No kun ei me olla oikeastaan ihan varmoja. Fyysisesti siinä ei ole mitään vikaa, mutta ei vain reagoi mihinkään, ei edes mihinkään lääkkeisiin. Se oli hypännyt katolta ennen kuin päätyi tänne, mutta sillä oli varmaan jotakin aika pahasti vialla jo ennen sitä, kun se oli hypännyt kaksi kertaa.

-Siis miten kaksi kertaa?

-Niin naapuritalossa oli sattunut olemaan joku parvekkeella tupakalla ja nähnyt miten se oli hypännyt nelikerroksisen talon katolta alas. Molemmat jalat oli

Kokoaan suurempi Suomi on jälleen kaiken keskipisteessä idän ja lännen yhdistävässä energiaprojektissa joka voisi mullistaa koko ihmiskunnan tulevaisuuden, mutta joku on suunnitellut iskun joko voimalaa tai sen avajaisiin saapuvia presidenttejä vastaan. Rikosylikonstaapeli Kari Kinnusella ja Suojelupoliisin etsivä Sanna Järvikylällä on alle kolmekymmentä tuntia aikaa selvittää kuka on iskun takana, ja mitä hän on suunnitellut.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi